

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 646.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181567616/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

til den anden Side! Her laa Udskudsjorden, de knoide Kjær, de sure Moradser, men først og fremmest de store, lyngklædte Sand-Heder; her sætter Gaardmanden nødig sin Fod uden for at sælge et Stykke af Udskudsjorden til sin Dagfejer. I sine daglige Bønner beder han Himlen bevare sig og sine fra denne Jord, men vil Tjenestekarlen ha det og betale smukt derfor, nu i Guds Navn, lad Prokuratoren komme, at Skjødet kan blive opsat under alle bindende Former!

Hvor mange af Pers Kammerater var ikke allerede forsvundne heroppe i Lyngen. Der — en halv Fjerdingsvej til højre — gik nu en hende; han var i Færd med at høste sin Havre; det er noget sent, bitte Niels, men alle dine søgne Dage er du jo paa Arbejde demede i Gaardene; kun Søndagen er din egen. Hans Kone gaar bagefter og binder Straaene op; se hvor langt hun maa trille med det, før der bliver Neg ud af det!

Skulde han — Per — nu ogsaa gjøre Front mod Verden fra denne Plet; han ogsaa begynde at slide sine Stier i Lyngen ind mod de prangende Bondelader, for at ha tre Kobber magre Faar, en Gris og en Røghytte, han kunde kalde sit eget! Der var noget, der tilhøved ham: Lad være!

Hvordan mon for Resten Huset var indrettet? Han gik hen og tog i Døren; den var aflaaet. Nu jaja; paa nordre Side var der jo taget en halv Karm Vinduer ud. Per nærmede sig dette Sted. Der stod næsten friske Mærker efter Træskoringe inde ved Muren under Vinduet. Det var sært; skulde der være nogen, der havde sin Gang her! Han svang sit Ben over Karmen og stod i et yderst fattigt Rum, hvor der endnu hist og her paa Væggene var Rande efter Møbler; i den ene Tværvæg gabed et mægtigt Hul efter en udtagen Bilæggerovn.

Men hvad var dog det for en hæsli Stank som en Blanding af harsk Petroleum og døde Rotter!

Per gik hen i Døraabningen til det næste Rum, men stod som stivnet af Forfærdelse: i det stærke Sollys, der faldt ind fra Syd, hang der et Menneske med et Reb om Halsen. Per løb til og skar ham ned.

Det var Frans Danggaard.

Han maatte ha hængt der længe, for hans Ansigt var næsten ukjendeligt.